

Finantsloov efter den anden. Det kan opløse en fem, sege Gange om Mæret og give et Provisorium en fem, sege Gange; men, vilde de slaa ind paa den Bei, saa kommer de aldrig ind af Provisoriet. Men det er ogsaa mit inderlige Ønske, at man overhovedet kan undgaa Provisoriet. Jeg vil inderlig ønske, at de, som staa paa den ene Side, vilde forlange saa lidt som muligt, og at de, som staa paa den anden Side vilde give saa Meget som muligt. Jeg vil ønske, at, dersom man saa endda ikke kunde enes, at saa de, der forlange, vilde forlange endnu mindre end det Mindste, som de kunde forlange, og de, som give, vilde give Mere end det Meste, som de kunde give, for at der kunde tilveiebringes Enighed i Fællesudvalget. Thi om Fællesudvalg er der jo her kun Tale. — Hvad Sagens Realitet angaar, da er det jo efter mine Afstemninger i dette Thing klart, at jeg i alt Væsentligt maa slutte mig til Landsthinget. Men det bevirker ikke, at jeg derfor skulde gaa hen og knuse Grundloven. Dertil har jeg den virkelige Grund. Hvis Sagen nu kommer i Fællesudvalg, ja, saa er det faldet mig ind, at den Gang det nærværende Ministerium tiltraadte, da blev man i Fællesudvalget enig saaledes, at man blev enig, hvis Ministeriet fratraadte. Det er altsaa en saadan Overenskomst, det nærværende Ministerium skylder sin Oprindelse. Derfor vilde det være Noget, der ikke vilde være i Strid med Oprindelsen, om Fællesudvalget blev enigt om at betræde den samme Bei. Det vilde ikke være nogen Urimelighed, saa vilde Ministeriets Endeligt svare til dets Oprindelse. Deri vilde der være overordentlig god Samklang. Men det er Noget, som maa være overladt Fællesudvalget. Jeg mener ikke, at man skal blande Kongen med ind her, nei forrige Gang blandede man slet ikke Kongen deri. Det var Noget, man sagde til Ministeriet, og saa begjærede Ministeriet — det var Ministeriet Jonnesbech — sin Afsted. Jeg anser det i og for sig for en Maaade, som er ønskelig. Men naar saa alt Andet brister, kan jeg ikke nægte, at min Lid staaer til, at der er En, som staaer over Ministeriet, og saa er det mit Haab, at den, der staaer over Ministeriet, vil paafe, at der ikke, hvis der udstedes en provisorisk Finantsloov, optages Noget i denne, der er blevet nægtet af et af Thingene, da en saadan Optagelse af Noget, der er blevet nægtet af et af Thingene, vilde være i Strid med Grundlovens Hovedbestemmelse, at den lovgivende Magt er hos Kongen og Thingene i Forening, vilde være en Trampen paa Rigsdagens Heiligheder og dermed paa Grundloven.

Formanden (Berg): Jeg lovede at læse de Ytringer op, som en æret Taler tidligere sigtede til. Den ærede Ordfører gik ud fra den Sætning, jeg nu skal tillade mig at nævne: „Naar man stiller sig saaledes, at man siger til os: dersom I ikke give en Finantsloov, som vi anse for politisk nødvendigt, godt, saa tage vi den selv, saa hjælpe vi os selv, saa siger jeg: Hvad Interesse skulde dette Thing have af at forhindre den høie Regjering i at hjælpe sig selv?“ Og derpaa siger han: „Det vilde da være fuldstændigt klart for Alle her i Landet, hvad jeg hidtil ikke har tilladt mig at paasta, at den Politisk, Regjeringen har drevet fra Efteraaret til nu, har været en Politisk, som kun kan betegnes med Ordene: forsætlig forberedt Grundlovsbrud. Jeg haaber imidlertid, at disse Trusler, disse gevaltige Talemaader, disse Formaninger til dette Thing om at lade sig behandle fuldstændigt, som om det slet ikke var til, ikke have deres Grunde i Andet end i vilde Drømme og Fantasier af mindre vel beregnet Natur.“ Den anden ærede Taler, som der ligeledes blev sigtet til, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage), yttrede, efter først at have udtalt sig beredvillig til Forhandling og Overenskomst: „Men hvis det dreier sig om noget Andet, bliver ogsaa Stillingen en helt anden. Under disse Omstændigheder, hvis der fremtvinges den 1ste April en Tilstand, hvor vi staa uden grundlovmæssig Hjemmel for Statshusholdningens Førelse, staa vi overfor et Forsøg paa Forsatningsbrud, vi staa overfor et Forsøg paa gjennem Sprængning af Finantsloven at tvinge Folkethinget til at give Afkald paa dets grundlovmæssige Ret.“ Snød disse Ytringer i den Forbindelse, hvori de ere sagte, har jeg ingen Anledning til at gjøre nogen Indsigelse.

Jagd: Jeg har naturligvis ingen Ret til at opponere mod den Afgjørelse, som den høitærede Formand har truffen, og jeg skal derfor komme bort fra dette Spørgsmaal, skjøndt jeg dog vil tillade mig at hævde, at det er haardt at sidde som fuldt berettiget Repræsentant saa vel som de andre ærede Medlemmer i denne Forsamling og finde sig i Infulder af den Beskaffenhed som her i disse Udtalelser. Hermed skal jeg forlade dette Punkt og kun sige . . .

Formanden (Berg): Jeg kan desværre ikke forlade det. „Infulder“ maa ikke bruges.